

Paradigma

Necorupb

Îmi adun tăcerea zilei următoare
din adânc de taine, fără început,
o îmbăt cu visuri puse în ulcioare
păstrate cu grijă pe un pat de lut.
Pun pe fruntea zilei mirul neuitării
cu parfum de doruri rupte din tăceri
când pe cerul vieții se adună norii
mai puțini ca mâine, dar mai mulți ca ieri.

Mă feresc de vorba nerostită încă
care vrea să scape din firav pripon,
să îmi lase-n cuget rana sa adâncă
pe cântări năuce de malefic zvon.
Am mereu în suflet gând de alinare
să-l împart prin lume marilor căzuți,
părăsiți adesea-n margini de uitare
unde stau cu anii încă nevăzuți.

Din lumina zilei împletesc ofrande
cu-nveliș de visuri și parfum de dor,
le împart când luna vine să se scalde
în adâncul oazei din deșert decor.
Simt încă de astăzi ultima enigmă
ce-mi deschide drumul, încă neștiut,
și-mi aduce-n suflet marea paradigmă
să mă-mbăt cu taina Celui Nevăzut.